

List z Rakúska

Milí žiaci,

volám sa Zuzana a žijem v Salzburgu. Do Rakúska sme prišli z Indonézie, keď som ešte nemala päť rokov. Tam som chodila do medzinárodnej škôlky. Doma sme rozprávali len po slovensky a mama, ktorá je tlmočnica, na mňa hovorila aj anglicky. Nemecky som nevedela povedať nič. Ale do školy som mala ísť až o rok, tak som zasa chodila do anglickej škôlky a od detí kde-tu niečo pochytila aj v nemčine. Do prvej triedy ma rodičia zapísali v malej dedinskej škole v Morzigu, kam som to mala chodníkom cez pole najbližšie. Bola to škola ako z nejakej rozprávky. Aj pani učiteľky boli neuveriteľne dobré. Všetko som sa učila postupne, všetci ma chválili a patrila som v škole k najlepším žiakom. Naša susedka ma naučila bavorské nárečie a na besiedke v škole, keď som vystupovala ako hádavá Rakúšanka, som zažila veľký potlesk.

Tlieskali mi, aj keď som hrala na husliach. Od štyroch rokov ma to bavilo. Zahrala som všetko, čo som počula bez problémov a čisto. Mladý profesor v Mozarteu (konzervatórium) povedal mojim rodičom, že som zázračné dieťa a začal ma pripravovať na umeleckú dráhu. Preto som sa v štvrtej triede prihlásila na prijímacie pohovory do Muzisches Gymnazium. Skúšky sme robili z nasledujúcich disciplín: tvorivé písanie, hra na hudobný nástroj, kreslenie a modelovanie, tanec a pantomíma, rozhovor. Odpálila som Vivaldiho bez chyby, tvorivé písanie mi išlo ako po masle, zahrala som scénu bez trémy a s kreslením som si poradila po svojom – urobila som veselé karikatúry.

No s tieskaním bol čoskoro koniec. V orchestri pán dirigent zistil, že nepoznám noty. Hrala som všetko spamäti. Tak som sa bála, že ma začne pred všetkými skúšať, že som sa hneď prepísala z orchestra do zboru na spev. Po čase sa mi v zbere prestalo páčiť a v ďalšom roku som si vybrala tvorivé dielne. Na husle som ešte chvíľu doma hrala, chodila som súkromne na hodiny, ale keď ma začal učiť otec a bol dosť prísny, postavila som si hlavu a hrať som prestala. Aj z môjho tvorivého písania nič nebolo. S jednotkou z nemčiny som sa musela na gymnáziu rozlúčiť. Pán profesor bol presvedčený, že ten, kto sa učí nemecky len päť rokov predsa nemôže mať jednotku! Bola som urazená, cítila som sa ukrivdená a začalo to so mnou

ísť dolu vodou. Vzdurovala som. Mlčala. Ignorovala učiteľov. To sa odrazilo ja na mojich zámkach a obávala som sa, či vôbec zmaturujem. Ako sa blížila maturita začala som si na internete hľadať školy, na ktorých by som chcela ďalej pokračovať. Rodičia mi nechali slobodnú voľbu. Našla som si dvojročné štúdium textilného dizajnu vo Viedni. Pripravila som si portfólio svojich prác a išla na pohovory. Prijali ma. Po ukončení som odišla na odporúčanie školy spolu s dvoma spolužiačkami ďalej študovať do Anglicka. Moju bakalársku prácu zaradila škola do stálej expozície prác absolventov a dostala som za ňu aj odmenu, aj pozvanie vystavovať v Londýne. Americký agent predal moje vzorky z výstavy a teraz rozbiehame o Viedni vlastnú firmu a máme pozvanie na výstavu do Londýna. Snažíme sa o moderný dizajn...

Pozdravuje Vás Zuzana